Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ : Μπροστά στην ιδιώτευση & στον φόβο, Κοινωνικοί – Συλλογικοί αγώνες & Συλλογικές δομές – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Υποσχέσεις, μεγάλα λόγια που θα ξεχαστούν σε λίγους μόλις μήνες όπως τα σκάνδαλα, δωράκια σε εφοπλιστές και μπατζανάκια, πολεμολαγνεία, παντού πρωτιές και νίκες του έθνους και της οικονομίας. Μια από τα ίδια ξανά.
Η φετινή συγκυρία της ετήσιας εξαγγελίας-προεκλογικής καμπάνιας της ΔΕΘ εντάσσεται σε μία συνθήκη κοινωνικής κονιοποίησης της υποτίμησης της καθημερινότητας αλλά και της ίδιας της αξίας της ζωής. Από τη μία μετράμε περισσότερους/ες από 10 νεκρούς/ές από τις πυρκαγιές του καλοκαιριού και από την άλλη ερχόμαστε ολοένα και πιο κοντά με τον ίδιο τον πόλεμο και τις συνέπειες του, όπως η αύξηση του κόστους βασικών αγαθών και της ενέργειας. Σε όλες τις περιπτώσεις, η κοινωνία είναι η μόνη χαμένη.

Η κοινωνία βιώνει μία μόνιμη συνθήκη ανασφάλειας, κρίσης και φόβου. Μία συνθήκη όπου καλείται να προσαρμοστεί στα απανωτά χτυπήματα που δέχεται, με μοναδικό στόχο να επιβιώσει. Ιδιαίτερα στην μετά-covid εποχή όλη η οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή αποτελεί μία κατάσταση συνεχούς και έκτακτης ανάγκης και κρίσης. Η σταδιακά σταθερά αυξανόμενη υποτίμηση της ζωής (ακρίβεια, υγεία, κοινά αγαθά, εργασιακά, γυναικοκτονίες – έμφυλη βία, κρατικές δολοφονίες, καταστροφές) εισπράττεται με τη μορφή και τη δύναμη της συνήθειας. Βασικό

εργαλείο σε αυτήν την εγκαθίδρυση παίζει και η θανατοπολιτική και ρατσιστική ρητορική μίσους της Κυριαρχίας ως προς κοινωνικές ομάδες όπως οι μετανάστ(ρι)ες και οι Ρομά.

Καταλήγοντας στην διαρκή άνοδο της Ακροδεξιάς και σε βίαιες καταστάσεις κοινωνικού κανιβαλισμού, όπως παρατηρείται τελευταία και στη νεολαία. Κι εκεί, όμως, η Εξουσία επιβάλει ένα πλαίσιο αποκλειστικά ποινικοποίησης και αυστηροποίησης. Χωρίς καμία μέριμνα και ενημέρωση, με μόνο στόχο την ενοχοποίηση της κοινωνικής ομάδας, ενώ από μόνο του το γεγονός πως μιλάμε για παιδιά το κάνει αρκετά επικίνδυνο.

Έτσι, δημιουργείται ένας ανθρωπότυπος γεμάτος φόβο και καταπίεση με την αφαίρεση της ικανότητας να φανταστεί μια καλύτερη ή άλλη πραγματικότητα με διαφορετικά νοήματα – η ικανότητα να φανταστεί ότι μπορεί να υπάρξει επιλογή. Ένας ιδιώτης αποκομμένος από κάθε τι συλλογικό μέσα στο συνεχές άγχος, στην απογοήτευση και στην απομόνωση, με έναν ατομικιστικό τρόπο σκέψης – ο/η καθένας/μια για την πάρτη του/ης κι εν τέλει στην ματαίωση, ενσωματώνοντας ακόμα και χαρακτηριστικά τραύματος με μία μόνιμη κατάσταση ήττας ως προετοιμασία για τα επόμενα χτυπήματα. Αυτή η εσωτερίκευση μιας ήττας αποτυπώνεται, επίσης, κι εντός του ευρύτερου “κινηματικού” χώρου, μιας και είναι, είτε το επιδιώκει είτε όχι, συνεχώς σε άρρηκτη σχέση με την κοινωνία.

Γι’ αυτό οι απαντήσεις σε όλα όσα συμβαίνουν οφείλουν να παραμένουν συλλογικές. Η ίδια η ιδιώτευση και οι ατομικές λύσεις συμπαρασύρουν τον φόβο, την παραίτηση κι εν τέλει την απάθεια. Μπροστά στην εξατομίκευση της εποχής μας και του νεοφιλευθερισμού, να χτίσουμε τις συλλογικές διεκδικήσεις -ακηδεμόνευτες, χωρίς λογικές ανάθεσης και μαχητικές- και τις συλλογικές δομές -αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης, αντίστασης- στο εδώ και στο τώρα και πέρα από το υπάρχον. Για μία ζωή κι όχι επιβίωση που να αξίζει να βιωθεί. Γιατί ότι έχουμε είναι ο ένας την άλλη.

Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ.:

Σάββατο 05/09, 18:00, Καμάρα

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ,
ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΩΤΗΡΕΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης